

Nikolaitų Mokymas

Gerb. Williamas Marrionas Branhamas

Nikolaitų Mokymas

Apreiškimo 2:15: “Taip ir tu turi besilaikančių nikolaitų mokslo, kurio Aš neapkenčiu.”

Pamenate, Efezo laikotarpyje aš paminėjau šį žodį *nikolaitai*, jis kilęs iš dviejų graikiškų žodžių: *nikao*, kuris reiškia *užkariauti* ir *lao*, kuris reiškia *pasauliečiai*. “Nikolaitas” reiškia “*užkariauti pasauliečius*”. Kodėl gi tai yra taip baisu? Tai baisu todėl, kad Dievas niekada neatidavė Savo bažnyčios į renkamąjį vadovavimą, kuris vyksta su politine pakraipa, rankas. Jis atidavė Savo bažnyčią į Dievo skirtų, Dvasios pripildytų, gyvenančių Žodžiu žmonių globą, kurie veda žmones, maitindami juos Žodžiu. Jis neišskyrė žmonių į klases taip, kad masėms vadovautų šventoji dvasininkija. Tiesa, vadovavimas turi būti šventas, bet tokia pati turi būti ir visa bendruomenė. Be to, Žodyje nėra vietos, kur dvasininkai, tarnautojai ar kas kitas tarpininkautų tarp Dievo ir žmonių, taip pat nėra vietos, kur jie būtų išskirti savo meldimusi Viešpačiui. Dievas nori, kad visi kartu mylėtų Jį ir tarnautų Jam. Nikolaitizmas suardo šias taisykles ir vietoj to atskiria dvasininkus nuo liaudies, o lyderius padaro valdovais, užuot padaręs tarnais. Taigi, šis mokymas faktiškai prasideda kaip veikla pirmame laikotarpyje. Pasirodo, problema – dvejuose žodžiuose: “vyresnieji” (presbiteriai) ir “globėjai” (vyskupai). Nors Šventas Raštas rodo, kad kiekvienoje bažnyčioje yra keli vyresnieji, kai kas pradeda (tarp jų ir Ignatijus) mokyti, kad vyskupo idėjos esmė buvo pranašumas ar valdžia, bei vyresniųjų kontrolė. Taigi, šio klausimo tiesa slypi tame, kad žodis “vyresnysis” pažymi, kas tas asmuo yra, tuo tarpu žodis “vyskupas” pažymi to žmogaus pareigas. Vyresnysis yra žmogus. Vyskupas yra

žmogaus pareigos. “Vyresnysis” visada liečia ir visada lies tik žmogaus chronologinį amžių Viešpatyje. Jis yra vyresnysis ne todėl, kad yra išrinktas, paskirtas ar pan., bet todėl, kad jis yra VYRESNIS. Jis yra daugiau užgrūditas, apmokytas, ne naujokas, patikimas patirties ir ilgalaikio krikščioniško patyrimo išbandymo dėka. Ne, vyskupai nesilaikė Pauliaus laiškų, bet, greičiausiai, nuvyko pas Paulių, jam pakvietus vyresnius iš Efezo į Miletą, Apaštalų darbai 20. 17 eilutėje įrašas patvirtina: buvo pakviesti “vyresnieji” ir paskui, 28 eilutėje jie yra pavadinti globėjais (vyskupais). Ir šie vyskupai (be abejo, linkę į politiką ir trokštantys valdžios) primygtinai reikalavo, kad Paulius “globėjams” suteiktų didesnę reikšmę, nei vietiniams vyresniesiems su oficialia padėtimi tik jų pačių bažnyčioje. Jiems vyskupas dabar buvo asmuo, turintis valdžią daugeliui vietinių lyderių. Toks supratimas nebuvo nei Biblijinis, nei istorinis, tačiau net toks žmogus kaip Polikarpas linko į tokią struktūrą. Tuo būdu tai, kas pirmame laikotarpyje prasidėjo kaip veikla, tapo pedantišku mokymu, taip yra ir šiandieną. Vyskupai vis dar pretenduoja į galią kontroliuoti žmones ir elgtis su jais taip, kaip nori, nustatydami jiems tokią vietą tarnavime, kokios jie panorės. Tai neigia Šventosios Dvasios vadovavimą, Kuri sakė: “Atskirkite Man Paulių ir Barnabą darbui, dėl kurio Aš pašaukiau juos.” Tai yra anti-Žodis ir anti-Kristus. Mato 20:25-28: “O Jėzus, pasivadinęs juos pas save, tarė: ‘Jūs žinote, kad tautų valdovai engia tautas ir didžiūnai rodo joms savo galią. *Tarp jūsų to nebus*; bet jei kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebūnie jūsų tarnas, ir kas norėtų būti pirmas tarp jūsų, tebūnie jūsų vergas: Žmogaus Sūnus irgi atėjo, ne kad Jam tarnautų, bet pats tarnauti ir Savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį.”

Mato 23:8-9: “Bet jūs nesivadinkite ‘rabi’, nes turite vienintelį Mokytoją – Kristų, o jūs visi esate broliai. Ir nė vieno iš savųjų nevadinkite tėvu, nes turite vienintelį Tėvą danguje.”

Kad būtų dar aiškiau, leiskite man paaikškinti nikolaitizmą šiuo aspektu. Jūs pamenate, kad Apreiškime 13:3 sakoma: “Vieną iš jo galvų aš regėjau mirtinai sužeistą, tačiau ši mirtina žaizda užgijo ir visa žemė stebėdamasi nusekė paskui žvėrį.” Dabar mes žinome, kad sužeistoji galva buvo pagoniška Romos imperija, didžiulė pasaulio politinė jėga. Ši galva vėl pakilo kaip “Romos Katalikų dvasinė imperija”. Dabar pažvelkime į tai atidžiau. Ką darė politinė pagoniška Roma, koks buvo jos sėkmės pagrindas? Ji “skaldydavo ir užkariaudavo”. Tai ir buvo tas Romos grūdas – skaldyk ir užkariauk. Jos geležiniai dantys plėšė ir rijo. Tie, kuriuos ji suplėšė ir surijo, nebegalėjo vėl pakilti, – taip ji sugriovė Kartaginą: sutrynė ją į miltus. Tas pats geležinis grūdas išliko joje, kai ji išliko kaip melaginga bažnyčia ir jos politika išliko ta pati – skaldyk ir užkariauk. Tai ir yra nikolaitizmas, ir Dievas jo nekenčia.

Dabar gerai žinomas toks istorinis faktas: kai ši klaida įsėlino į bažnyčią, žmonės pradėjo varžytis dėl tų vyskupo pareigų; viso to rezultatas – ši vieta buvo skiriama daugiau apsišvietusiems, materialiai apsirūpinusiems ir linkusiems į politiką žmonėms. Žmogiškosios žinios ir programos pradėjo užgožti Dieviškąją išmintį, ir Šventoji Dvasia daugiau nebevadovavo. Tai iš tiesų buvo baisus blogis, nes vyskupai pradėjo tvirtinti, kad iš tarnautojo daugiau nebereikalaujamas aiškus krikščioniškas charakteris, nei Žodis, ar apeigos bažnyčioje, tačiau svarbiais buvo laikoma duona, vynas ir ceremonija. Tai leido nuodėmingiems žmonėms (suvedžiotajams) suskaldyti kaimenę.

Kartu su žmogaus sukurtu mokymu apie vyskupų iškelimą į padėtį, neatitinkančią Šventojo Rašto, kitas žingsnis buvo išdėstytą pagal rangą titulų dalijimas, kuris sukūrė religinę hierarchiją; kadangi netrukus arkivyskupai iškilo virš vyskupų, o kardinolai – virš arkivyskupų, ir Bonifaco trečiojo laikais aukščiau visų buvo popiežius, *Romos popiežius*.

Nikolaitų mokymo ir krikščionybės, bei babilonizmo susiliejimo bendra išdava turėjo būti tai, ką matė Ezekielis 8 skyriuje, 10: “Įėjęs aš žiūrėjau, ir štai čia buvo visokių pavidalų slankiojančių gyvių ir bjaurių gyvulių, ir visokių Izraelio namų stabų, nupieštų visur aplinkui sienoje.” Apreiškimo 18:2: “O jis šaukė skambiu balsu: Krito, krito didžioji Babelė! Ji pavirto demonų buveine, visų netyrųjų dvasių pastoge, visokių nešvarių ir nekenčiamų paukščių landyne; nuo jos ištvirkimo vyno buvo girtos visos tautos.”

Taigi, šis nikolaitų mokymas, šios taisyklės, kurios buvo nustatytos bažnyčioje, ne per daug paveikė daugelį žmonių, nes jie galėjo skaityti papildomus raštus ar esė apie Žodį, parašytus kurio nors dievobaimingo žmogaus. Taigi, ką darė bažnyčia? Ji atskirdavo nuo bažnyčios teisingus mokytojus ir degino raštus. Jie sakė: “Reikalingas specialus išsilavinimas skaityti ir suprasti Žodį. Kodėl net Petras sakė, kad daugelį dalykų, kuriuos parašė Paulius, buvo sunku suprasti.” Atėmę iš žmonių Žodį, greitai priėjo prie to, kad žmonės klausė ir darė tik tai, ką sakė kunigas. Jie tai vadino Dievu ir Jo šventu Žodžiu. Jie pakeitė žmonių mintis ir gyvenimus, ir padarė juos despotiškos dvasininkijos tarnais.

Dabar, jei mums reikia įrodymo, kad katalikų bažnyčia reikalauja žmonių gyvybių ir protų, tik išiklausykite į Feodosijaus X įsaką. *Feodosijaus pirmasis įsakas*.

Šis įsakas buvo nedelsiant išleistas, pakrikštijus jį Pirmajai Romos Bažnyčiai. “Mes, trys imperatoriai, norime, kad mūsų valdiniai tvirtai laikytųsi religijos, kurios romėnus mokė šventas Petras, kuri buvo ištikimai saugoma tradicija ir kurią dabar išpažįsta popiežius Damasus iš Romos, ir Petras, vyskupas iš Aleksandrijos, apaštališko šventumo žmogus, pagal apaštalų nurodymus ir Evangelijos mokymą; tikėkime Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vieninga Dievybe, lygia didybe Šventojoje Trejybėje. *Mes įsakome, kad šio tikėjimo pasekėjai būtų vadinami katalikų krikščionimis; mes žymime visus neprotingus kitų religijų šalininkus gėdingu eretikų vardu, ir draudžiame jų slaptus maldos namus vadinti bažnyčiomis.* Be Dieviško teisingumo nuosprendžio jie turi tikėtis sunkios bausmės, kurią mūsų valdžia, vadovaujama dangiškosios išminties, laikys tinkama paskirti. . .”

Penkiolika šio imperatoriaus išleistų baudžiamųjų įstatymų daugeliui metų atėmė iš evangelikų visas teises praktikuoti savo religiją, pašalino juos iš visų pilietinių pareigų, grasino nuobaudomis, konfiskacija, ištrėmimu, o kai kuriais atvejais net mirtimi.

Ir žinote, ką? Šiandien mes esame vedami tuo pačiu keliu.

Romos katalikų bažnyčia vadina save Motina bažnyčia. Ji vadina save pirmąja ar pradine bažnyčia. Visiškai teisingai. Ji buvo originali Pirmoji Romos bažnyčia, kuri atkrito ir įėjo į nuodėmę. Ji buvo pirmoji, kuri organizavosi. Joje pasireiškė darbai, o vėliau ir nikolaitų mokymas. Niekas neneigs, kad ji yra motina. Ji – motina ir tiekia dukteris. Taigi, duktė išeina iš moters. Moteris,

apsisiautusi purpuru, sėdi ant septynių Romos kalvų. Ji – ištvirkėlė ir pagimdė dukteris. Šios dukterys yra protestantų bažnyčios, kurios išėjo iš jos ir paskui sugrižo tiesiog į organizaciją ir nikolaitizmą. Šių dukterinių bažnyčių motina pavadinta ištvirkėle. Tai – moteris, buvusi neištikima vedybų įžadams. Ji buvo ištekėjusi už Dievo, o paskui nuėjo paleistuvauti su šetonu ir savo paleistuvavimuose pagimdė dukteris, kurios yra tokios, kaip ji. Ši motinos ir dukters sąjunga yra anti-Žodis, anti-Dvasia, taigi ir anti-Kristus. Taip, ANTIKRISTAS.

Dabar, prieš pratęsdamas, noriu paminėti, kad šie ankstyvieji vyskupai galvojo, kad jie aukščiau Žodžio. Jie žmonėms sakė, kad gali atleisti nuodėmes per šių nuodėmių išpažintį. Tai niekada nebuvo tiesa. Antrame amžiuje jie pradėjo krikštyti vaikus. Faktiškai jie praktikavo atsinaujinimo krikštą. Nenuostabu, kad šiandien žmonės yra supainioti. Jeigu jie buvo tiek supainioti tada, būdami taip arti Sekminių, tai dabar, beveik per du tūkstančius metų nuo originalios tiesos jie yra beviltiškiausioje padėtyje.

O, Dievo Bažnyčia, tėra vienintelė viltis! Sugrižk prie Žodžio ir pasilik su Juo!

BALAAMO MOKYMAS

Apreiškimo 2:14: “Tu tenai turi besilaikančių Balaamo mokslo, kuris yra mokęs Balaką viešai suvedžioti Izraelio sūnus, kad šie valgytų stabams aukojamą mėsą ir ištvirkautų.”

Taigi, negali būti, kad nikolaitas įsitvirtintų bažnyčioje, o šis mokymas neįeitų. Matote, jei jūs pašalinate Dievo Žodį ir Dvasios buvimą kaip garbinimo būdą (“tie, kas

garbina Mane, turi garbinti Mane Dvasioje ir tiesoje”), tuomet turėsite žmonėms pateikti kitą garbinimo formą, kaip pakaitalą, o pakaitalas reiškia balaamizmą.

Jei mes norime suprasti, koks Balaamo mokymas yra Naujojo Testamento bažnyčioje, grįžkime ir pasižiūrėkime, koks jis buvo Senojo Testamento bažnyčioje ir pritaikykime jį šiam trečiam laikotarpiui, o paskui perkelkime į dabartį.

Šis apsakymas yra Skaičių knygoje nuo 22 iki 25 skyriaus. Taigi, mes žinome, kad Izraelis buvo Dievo išrinktoji tauta. Jie buvo tų dienų sekmininkai. Jie gavo išsigelbėjimą kraujyje, jie visi buvo pakrikštyti Raudonojoje jūroje ir išėjo iš vandens, dainuodami Dvasioje ir šoko, veikiami Šventosios Dvasios jėgos, tuo tarpu Miriama, pranašė, grojo tamburinu. Taigi, šie Izraelio vaikai, bekeldami, praėjus tam tikram laiko tarpui, priėjo Moabą. Jūs pamenate, kas buvo Moabas. Jis buvo Loto sūnus nuo vienos iš jo paties dukterų, o Lotas, savo ruožtu, buvo Abraomo sūnėnas, todėl Izraelis ir Moabas buvo susigiminiavę. Aš noriu, kad jūs tai pamatytumėte. Moabitai žinojo tiesą bet kuriuo atveju – gyveno jie pagal ją, ar ne.

Tuo būdu, Izraelis priėjo prie Moabo sienų ir nusiuntė pasiuntinius pas karalių, kurie sakė: “Mes esame broliai. Leisk mums pereiti per tavo šalį. Jei mūsų žmonės ar gyvuliai ką nors valgys, ar gers, mes mielai už tai sumokėsime.” Bet karalius Balakas labai susijaudino. Šios nikolaitų grupės galva ir nesiruošė leisti praeiti bažnyčiai su jos ženklais ir stebuklais, su įvairiais Šventosios Dvasios pasireiškimais, su veidais, švytinčiais nuo Dievo šlovės. Tai buvo pernelyg pavojinga, nes jis galėjo netekti didelės savo

minios. Taigi, Balakas atsisakė leisti Izraeliui pereiti šalį. Iš tikrųjų jis taip labai jų bijojo, kad nuėjo pas samdomą pranašą, vadinamą Balaamu, ir paprašė tarpininkauti tarp jo ir Dievo, ir maldauti Visagalio prakeikti Izraelį, padaryti juos bejėgiais. O Balaamas, trokštąs dalyvauti politiniuose reikaluose ir tapti dideliu žmogumi, buvo tik patenkintas tuo. Bet, matydamas, kad turi prisiartinti ir gauti Dievo audienciją, kad prakeiktų tautą, nes to jis pats padaryti negalėjo, jis nuėjo klausti Dievo, ar galėtų gauti Jo leidimą eiti. Argi tai nepanašu į šiandieninius nikolaitus? Jie prakeikia kiekvieną, kas neina jų keliu.

Kai Balaamas prašė Dievo leidimo eiti, Dievas atsakė jam. O, kokia graužatis! Tačiau Balakas primygtinai reikalavo, žadėdamas jam dar didesnius apdovanojimus ir garbę. Taigi, Balaamas nuėjo atgal pas Dievą. Dabar turėjo būti gana ir vieno Dievo atsakymo. Bet ne užsispyrusiam Balaamui. Kai Dievas pamatė jo užsispyrimą, Jis liepė jam atsikelti ir eiti. Jis greitai pabalnojo asilą ir nujojo. Jis turėjo suprasti, kad tai buvo tik Dievo prileidžiamoji valia, ir jis negalės jų prakeikti, net jei eitų ir bandytų dvidešimt kartų. Kokie panašūs į Balaamą nūdieniai žmonės! Vietoje VARDO jie tiki trimis Dievais, krikštijasi trimis titulais, o Dievas vis dar siunčia Dvasią ant jų, kaip siuntė ant Balaamo, ir jie eis, tikėdami, kad yra visiškai teisūs, ir tuo jie iš tikrųjų yra visiškai balaamitai. Matote, Balaamo mokymas. Bet kuriuo atveju – pirmyn. Darykite savo. Jie sako: “Na, Dievas palaimino mus. Viskas turi būti gerai.” Aš žinau, Jis palaimino jus. Aš to neneigiu. Tačiau tai – tas pats organizacinis kelias, kuriuoėjo Balaamas. Tai – Dievo Žodžio ignoravimas. Tai – klaidingas mokymas.

Taigi, Balaamas pasileido joti keliu, kol Dievo angelas atsistojo jo kelyje. Tačiau šis pranašas (vyskupas,

kardinolas, pimininkas, prezidentas ar vyriausiasis globėjas) buvo toks apakęs dvasiniams dalykams nuo minčių apie garbę, didybę ir pinigus, kad jis negalėjo pamatyti angelo, stovinčio su ištrauktu kalaviju. Jis ten stovėjo, kad sulaikytų pašėlusį pranašą. Mažasis asilėlis pamatė jį ir staigiai metėsi atgal, pirmyn, kol galiausiai prispaudė Balaamo koją prie akmeninės sienos. Asilas sustojo ir nebeėjo toliau. Jis negalėjo. Taigi, Balaamas nušoko ir pradėjo jį mušti. Tuomet asilas prakalbo Balaamui. Dievas leido šiam asilui kalbėti kalba. Tas asilas nebuvo hibridas, jis buvo originali sėkla. Jis pasakė apakusiam pranašui: “Ar aš ne tavo asilas, argi nenešiau tavęs ištikimais?” Balaamas atsakė: “Taip, taip, tu esi mano asilas, ir iki šiol tu mane ištikimais nešei; ir jei aš negalėsiu priversti tavęs eiti, aš užmušiu tave. . . tpru! kas tai, kalbu su asilu? Tai juokinga, aš maniau, kad girdžiu kalbant asilą, ir jam atsakinėjau.”

Dievas visada kalbėjo kalbomis. Jis kalbėjo Baltazaro puotoje, o paskui Sekminių metu. Šiandien Jis vėl tai daro. Tai – perspėjimas apie greitai ateisiantį teismą.

Tuomet angelas tapo matomu Balaamui. Jis pasakė Balaamui, kad jei ne asilas, jis jau būtų miręs už tai, kad gundė Dievą. Bet kai Balaamas pažadėjo grįžti, jis buvo nusiųstas su perspėjimu sakyti tik tai, ką jam duos Dievas.

Taigi, Balaamas nukeliavo žemyn ir pastatė septynis altorius nesuteptų gyvulių aukojimui. Jis užmušė aviną, reiškiantį Mesijo atėjimą. Jis žinojo, ką daryti, kad priartėtų prie Dievo. Jo mechanika, o ne dinamika buvo visiškai teisinga; taip pat, kaip dabar. Argi negalite to suprasti, nikolaitai? Ten, žemai slėnyje buvo Izraelis, aukojantis tokią pačią auką, darantis tokius pačius dalykus, tačiau tik vieną lydėjo ženklai. Tiktai vienų tarpe

buvo Dievas. Forma jūsų niekur nenuves. Ji negali užimti Dvasios pasireiškimo vietos. Tai įvyko Nikėjoje. Jie priėmė Balaamo, o ne Dievo, mokymą. Ir jie sukluo; taip, jie puolė. Jie tapo numirėliais.

Po aukojimo Balaamas buvo pasiruošęs pranašauti. Tačiau Dievas surišo jo liežuvį, ir jis negalėjo jų prakeikti. Jis palaimino juos.

Balakas labai supyko, tačiau Balaamas nieko negalėjo padaryti su pranašyste. Tai buvo pasakyta per Šventąją Dvasią. Taigi, Balakas liepė Balaamui eiti žemyn į slėnį, pasekti atsiliekančius žmones, stebėti, ar neatsiras galimybės koku nors būdu juos prakeikti. Tą pačią taktiką, kurią naudojo Balakas, jie naudoja šiandieną. Didelės denominacijos žvelgia iš aukšto į mažas grupeles, ir jei ką suranda, iš ko galima padaryti skandalą, iškelia į viešumą ir apskelbia tai. Jei dabartinių laikų žmonės gyvena nuodemėje, niekas nieko apie tai nekalba; tačiau tegu tik vienas išrinktųjų patenka į bėdą, ir kiekvienas laikraštis jau nešioja tai skersai išilgai šalies. Taip, Izraelis turėjo atsiliekančiuosius (kūniškuosius). Jie turėjo negirtinų pusių; tačiau nežiūrint jų trūkumų, tai veikia pagal Dievo tikslą, per išrinkimą, malone, o ne darbais, JIE TURĖJO DEBESĮ DIENAI IR UGNIES STULPĄ NAKČIAI, JIE TURĖJO PRAKIRSTĄ UOLĄ, VARINĘ GYVATĘ IR ŽENKLUS BEI STEBUKLUS. Jie buvo patvirtinti ne savyje, bet Dieve.

Dievas nereiškė jokios pagarbos tiems nikolaitams su filosofijos, teisės ir teologijos daktarų diplomais, nei visoms jų puikioms organizacijoms, nei visai tai gerovei, kuria žmogus gali pasididžiuoti, tačiau Dievas gerbė Izraelį, nes jie turėjo Žodį, patvirtintą tarp jų. Žinoma, Izraelis

neatrodė visiškai nepriekaištingai, skubiai bėgdamas iš Egipto, tačiau, šiaip ar taip, tai buvo palaiminta tauta. Trijų šimtmečių bėgyje jie tikrai ganė bandas, prižiūrėjo laukus ir vergavo egiptiečiams mirties baimėje. Tačiau tuomet ji tapo laisva. Ji buvo palaiminta tauta per aukščiausiąją Dievo valdžią. Aišku, Moabas žiūrėjo į ją iš aukšto. Taip pat ir visos kitos tautos. Organizacija visada žiūri iš aukšto į neorganizuotus ir, arba nuosprendžiu įtraukia juos į organizaciją, arba sunaikina, jeigu jie neprisijungia.

Dabar kas nors gali paklausti manęs: “Broli Branhamai, kas verčia jus galvoti, kad Moabas buvo organizuotas, o Izraelis – ne? Iš kur ši idėja?” Aš gavau ją tiesiog čia, Biblijoje. Čia viskas simboliais. Viskas, kas Senajame Testamente parašyta pasakojimo forma, parašyta mūsų perspėjimui, kad iš to pasimokytume. Tai yra štai čia, Skaičių 23:9: “Aš jį matau nuo uolų viršūnių ir į jį žiūriu nuo kauburių; tauta gyvens VIENA, ir NEBUS PRISKAIČIUOTA PRIE TAUTŲ.” Tai šičia. Dievas, žvelgiantis nuo uolų viršūnių, o ne kažkokiame slėnyje ieškantis blogų ypatybių ir smerkiantis juos. Dievas, matantis juos iš tos pusės, iš kurios nori juos matyti – nuo meilės ir gailestingumo aukštumos. Jie gyveno VIENI ir nebuvo susiorganizavę. Jie neturėjo karaliaus. Jie turėjo pranašą, o pranašas turėjo savyje Dievą per Dvasią; ir pranašui atėjo Žodis, ir Žodis perėjo žmonėms. Jie nepriklausė JT. (Jungtinėms Tautoms – vert.) Jie nepriklausė Pasaulinei Bažnyčiai Tarybai, Baptistams, Presbiterionams, Dievo Asamblėjai, ar bet kokiai kitai grupei. Jiems nereikėjo priklausyti. Jie prisijungė prie Dievo. Jiems nereikėjo jokios tarybos patarimo, jie savo tarpe turėjo “taip sako Viešpats”. Aleliuja!

Taigi, nepaisant to fakto, kad Balaamas žinojo tinkamą priėjimą prie Dievo ir galėjo atnešti apreiškimą nuo Viešpaties jam duotos ypatingos jėgos pagalba, nežiūrint viso to, jis vis dar buvo vyskupu klaidingoje grupėje. Ką gi jis tuomet padarė, kad iškovotų Balako palankumą? Jis suformulavo planą, kuriame Dievas būtų priverstas smogti Izraeliui mirtimi. Lygiai kaip šėtonas žinojo, kad galės apgauti Ievą (priversti ją pulti į kūnišką nuodėmę), tuo priversdamas Dievą įvykdyti Jo ištartą mirties nuosprendį už nuodėmę, taip ir Balaamas žinojo, kad jeigu jis galės įstumti Izraelį į nuodėmę, Dievas turės smogti jiems mirtimi. Taip jis suplanavo kelią, kuriuo eidami, jie susirištų nuodėme. Jis išsiuntinėjo pakvietimus į Baalo puotą (ateikite, melsimės kartu). Be abejo, Izraelis matė egiptiečių puotas, ir nemanė, kad bus pernelyg blogai nueiti ir tiktai pažiūrėti ar, galbūt, pavalgyti su žmonėmis. (Bet kuriuo atveju, kas bloga draugiškume? Mes turime mylėti juos, argi ne? Kaipgi kitaip mes galime juos nugalėti?) Draugiškumas niekada nieko neužgauna, – taip ar panašiai jie galvojo. Tačiau tuomet, kai tos seksualios moabiečių moterys pradėjo šokti ir nusirenginėti, sukdamosis aplinkui rokenrolo ir tvisto ritme, izraelituose sukilo geismas, jie buvo įtraukti į svetimavimą ir Dievas pyktyje užmušė keturiasdešimt du tūkstančius.

Tą patį padarė Konstantinas ir jo įpėdiniai Nikėjoje ir po Nikėjos. Jie sukvietė Dievo žmones į suvažiavimą. Ir kai bažnyčia atsisėdo valgyti ir pakilo žaisti (dalyvauti bažnyčios rituale, ceremonijose ir stabmeldžių šventėse, pavadintose pagal krikščioniškas apeigas), ji buvo įviliota į spąstus; ji paleistuvavo. Ir Dievas išėjo.

Kuomet koks nors žmogus nosisuka nuo Dievo Žodžio ir prisijungia prie bažnyčios vietoj to, kad priimti Šventąją

Dvasią, tas žmogus miršta. Numirėlis! Štai kas jis. Neprisijunk prie bažnyčios. Neįeik į organizaciją ir neprisipildyk įsitikinimais, tradicijomis, ar bet kuo, kas užima Žodžio ir Dvasios vietą, arba tu – miręs. Viskas baigta. Tu – miręs. Amžinai atskirtas nuo Dievo!

Nuo to laiko šitai vyko kiekviename laikotarpyje. Dievas išvaduoja žmones. Jie išeina per kraują, pašventinami Žodžiu, praeina krikšto vandeniu ir tampa pripildyti Dvasios; tačiau neilgai trukus, pirmoji meilė atvėsta ir kas nors duoda idėją susiorganizuoti, kad apsisaugotų; jie suteikia sau vardą ir susiorganizuoja jau antroje kartoje, o kartais net anksčiau. Jie daugiau nebeturi Dievo Dvasios, belieka tik garbinimo forma. Jie yra mirę. Jie susikryžmino su įsitikinimais ir forma, ir nebėra gyvenimo juose.

Taip Balaamas privertė Izraelį paleistuvauti. Ar jūs žinote, kad fizinio paleistuvavimo ta pati dvasia, kuri yra susiorganizavusioje religijoje? Aš sakiau, kad paleistuvavimo dvasia yra organizacijos dvasia. Ir visi paleistuviai turės savo vietą ugnies ežere. Štai ką Dievas galvoja apie organizaciją. Taip, pone, ištvirkėlė ir jos dukterys bus ugnies ežere.

Denominacijos – ne nuo Dievo. To niekada nebuvo ir niekada nebus. Klaidinga dvasia suskirsto Dievo žmones į hierarchiją ir pasauliečius; ir todėl tai yra klaidinga dvasia, nes ji atskiria žmones nuo žmonių. Taip daro organizacijos ir denominacijos. Susiorganizuodami jie atskiria save nuo Dievo Žodžio ir metasi į dvasinį svetimavimą.

Dabar atkreipkite dėmesį, kad Konstantinas ruošdavo ypatingas šventes liaudžiai. Tai buvo senos pagoniškos šventės naujais pavadinimais, paimtais iš bažnyčios, arba

kai kuriais atvejais buvo piktnaudžiuojama krikščioniškomis apeigomis pagonių ceremonijose. Jis saulės–dievo garbinimą pakeitė į Dievo Sūnaus garbinimą. Gruodžio 21 d. švęstą saulės–dievo šventę jie perkėlė į gruodžio 25 d. ir pavadino Dievo Sūnaus gimtadieniu. Tačiau mes žinome, kad Jis gimė balandyje, kai sugrįžta gyvybė, o ne gruodyje. Jis šventimą Astartei pervadino velykų minėjimu, kur krikščionys yra įpareigoti pažymėti Viešpaties mirtį ir prisikėlimą. Iš tiesų tai buvo pagoniškas šventimas Astartei.

Jie bažnyčioje patalpino altorius. Jie pastatė atvaizdus. Jie tai pateikė žmonėms, pavadinę apaštalų tikėjimu, nors jūs to nerasite Biblijoje. Jie išmokė žmones garbinti protėvius, tuo padarydami Romos Katalikų Bažnyčia didžiausia spiritistiška bažnyčia pasaulyje. Kiekvienas purvinas paukštis buvo tame narve. Ir pas jus yra protestantai ir jų organizacijos, darančios tą patį.

Jie valgė stabams paaukotus dalykus. Aš nesakau, kad tai iš tiesų reiškia, kad jie tiesiogine prasme valgė paaukotą stabams mėsą. Nors Jeruzalės taryba pasisakė prieš, Paulius tuo nesidomėjo, nes jis pasakė, kad stabai yra niekas. Tai buvo tiesiog sąžinės reikalas, išskyrus, kai tai pykdė silpnesnį brolių, tuomet tai nebuvo leistina. Be to, šis Apreiškimas turi veikti pagonims, o ne žydams, nes šios yra pagonių bažnyčios. Aš matau tai toje pačioje šviesoje, kaip ir Viešpaties žodžius: “Jei nevalgysite Mano kūno ir negersite Mano kraujo, neturėsite savyje gyvybės. Žmogus gyvas ne vien duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų.” Jūs galite pastebėti, kad valgymas iš tiesų turi dvasinę prasmę. Tuomet, kai šie žmonės lankstėsi atvaizdams, degė žvakes, pritaikydami pagoniškas šventes, išpažindami savo nuodėmes žmonėms (visa tai priklauso

šėtono religijai), jie buvo šėtono, o ne Viešpaties dalininkai. Bet kuriuo atveju jie išpažino stabmeldystę, pripažino tai, ar ne. Jie gali sakyti, ką tik nori: kad altoriai ir smilkalai tiktai primena jiems Viešpaties maldas, arba sugalvoja dar ką nors, ir jie gali pasakyti, kad meldžiasi priešais atvaizdą tik norėdami suteikti tam ypatingą reikšmę, ir kai jie išpažįsta nuodėmes kunigui, iš tikrųjų jie tai daro savo širdyse Dievui; ir jie sako, kad kunigas, atleisdamas jiems, daro tai Viešpaties Vardu; jie gali sakyti ką tik nori, tačiau jie dalyvauja gerai žinomoje babiloniškoje, šėtoniškoje religijoje ir prisirišo prie stabų, dvasiškai paleistuvavo, kas reiškia mirtį. Jie yra mirę.

Taigi, bažnyčia ir valstybė apsivedė. Bažnyčia susijungė su stabais. Turėdami valstybės užnugarį, jie pajuto, kad dabar “Karalystė atėjo ir Dievo valia įsitvirtino žemėje”. Nenuostabu, kad Romos Katalikų Bažnyčia nelaukia Viešpaties Jėzaus sugrįžimo. Jie netiki tūkstantmečiu. Jų tūkstantmetis šičia. “Dabar viešpatauja popiežius, o Dievas viešpatauja jame. Todėl, kai Jis ateis, – pagal juos, – turi būti paruoštas naujas dangus ir žemė.” Tačiau jie klysta. Tas popiežius yra klaidingos bažnyčios galva, ir kai prasidės tūkstantmetis, jo ten nebus. Jis bus kažkur kitur.

PERSPĖJIMAS

Apreiškimo 2:16: “Atgailauk! O jei ne, Aš greitai ateisiu ir kovosiu su jais Savo burnos kalaviju.”

Ką dar Jis gali pasakyti? Ar gali Dievas nepastebėti nuodėmės tų, kurie be reikalo nešioja Jo Vardą? Tėra vienas kelias priimti malonę nuodėmės valandą, – **ATGAILAUKITE!** Prsipaižinkite, kad esate neteisūs. Ateikite pas Dievą atleidimo ir Dievo Dvasios. Tai – Dievo

įsakymas. Nepaklusti reiškia mirti, nes Jis pasakė: “Aš kovosiu su jumis Savo burnos kalaviju.” Žvėris kariavo su šventaisiais, tačiau Dievas kariaus su žvėrimi. Tie, kas kovojo prieš Žodį, vieną dieną pastebės Žodį, kovojantį su jais. Rimtas dalykas – atimti ar pridėti prie Dievo Žodžio. Kokia pabaiga, jei ne mirtis ir pražūtis bus tų, kurie Jį pakeitė ir padarė su Juo, ką norėjo? Bet Dievo malonė vis dar šaukia: “Atgailauk.” O, kokios mielos mintys apie atgailą. Nieko neatsinešu rankose savo, tiktai tvirtai laikausi kryžiaus Tavo. Aš atsinešu savo atgailą. Aš gailiuosi, kad esu toks, koks esu, ir gailiuosi už tai, ką padariau. Dabar – tik kraujas, nieko daugiau, vien tik Jėzaus kraujas. Kas bus? Atgaila ar mirties kalavijas? Tai priklauso nuo tavęs.

(Iš Septynių Bažnyčios Laikotarpių Apžvalgos)

VOICE OF GOD RECORDINGS

P. O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Galite rašyti mums lietuvių kalba:

EHTOOVALON SANOMA RY
PL 159, 00531 HELSINKI
SUOMIJA

Anglų kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org